A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. szeptember 16.*

„Közös kül- és biztonságpolitika — Iránnal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Indokolási kötelezettség — Mérlegelési hiba”

A T-489/10. sz. ügyben,

az **Islamic Republic of Iran Shipping Lines** (székhelye: Teherán [Irán]) és másik tizenhét felperes, amelyek neve a mellékletben szerepel (képviselik őket: F. Randolph QC, M. Lester barrister és M. Taher solicitor)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bishop és R. Liudvinaviciute-Cordeiro, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Bizottság** (képviselik: M. Konstantinidis és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben)

és

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és É. Ranaivoson, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 2010.7.29., 19. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 195., 25. o.), a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL L 281., 81. o.), az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL L 281., 1. o.), valamint az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 88., 1. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök (előadó), K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

* Az eljárás nyelve: angol.

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. április 23-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A jelen ügy azon, az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából bevezetett korlátozó intézkedésekkel kapcsolatos, amelyek célja, hogy ez utóbbi megszüntesse az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységét és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztését (a továbbiakban: az atomfegyverek elterjedése).

2 2010. július 26-án a felpereseket, az Islamic Republic of Iran Shipping Linest (az Iráni Iszlám Köztársaság Tengerhajózási Társasága, a továbbiakban: IRISL), valamint másik tizenhét felperest, amelyek neve a mellékletben szerepel, felvették az atomfegyverek elterjedésében közreműködő szervezetek listájára, amelyet az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL L 195., 39. o.; helyesbítés: HL L 197., 2010.7.29., 19. o.) II. melléklete tartalmaz.

3 Ennek következtében a felpereseket az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelettel (HL L 195., 25. o.) felvették az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendelet (HL L 103., 1. o.) V. melléklete szerinti listára. A listára való felvétel következtében a felperes pénzeszközeit és gazdasági forrásait befagyasztották.

4 A 2010/413 határozatban az Európai Unió Tanácsa az alábbi indokokat hozta fel az IRISL-re vonatkozóan:

„Az IRISL részt vett katonai jellegű áru – így többek között tiltott áru – Iránból történő szállításában is. Három ilyen eset alkalmával egyértelmű jogsértésre került sor, amelyekről jelentést tettek az [Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa] szankcióbizottságának. Az IRISL proliferációs kapcsolódásai olyan mértéket értek el [helyesen: Az IRISL olyan mértékben kötődött az atomfegyverek terjesztésének veszélyével járó tevékenységekhez], hogy az [Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa] felkérte az államokat: végezzenek ellenőrzéseket az IRISL hajóin, amennyiben okkal feltételezhető, hogy azok az [Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa] 1803. és 1929. sz. [határozataiban] felsorolt tiltott árut szállítanak.”

5 A 2010/413 határozatnak az IRISL Marine Services and Engineering Co.-ra vonatkozó indokolásában a Tanács ezenkívül kifejtette, hogy az „IRISL több alkalommal elősegítette az [Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa] 1747. sz. [határozata] előírásainak megsértését.”

6 A többi felperest a 2010/413 határozat lényegében az IRISL tulajdonában lévő vagy annak ellenőrzése alatt álló, illetve annak nevében eljáró társaságokként azonosította. A Khazar Shipping Linest ezenkívül olyan társaságként azonosította, amely „az ENSZ és az Egyesült Államok által tilalmi jegyzékbe vett szervezetek (pl. a Bank Melli) részvételével zajló szállításokat segített elő, proliferációs veszélyt jelentő szállítmányok például Oroszországból és Kazahsztánból Iránba történő szállítása révén.”

7 A felperesekkel szemben a 668/2010 végrehajtási rendeletben felhozott indokok lényegében megegyeznek a 2010/413 határozatban felhozott indokokkal.

8 2010. augusztus 25-i levelükben a felperesek felkérték a Tanácsot, hogy közölje velük azokat az iratokat és bizonyítékokat, amelyek alapján felvették őket a 2010/413 határozat II. mellékletében és a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő listára.

9 2010. szeptember 13-i levelében a Tanács többek között azt a választ adta, hogy az IRISL-lel szembeni állításokat az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: Biztonsági Tanács) szankcióbizottságának 2009. évre vonatkozó éves jelentése ismerteti, amelynek csatolta egy példányát.

10 2010. szeptember 14-i levelükben a felperesek részletesebb magyarázatot és bizonyítékokat kértek arra vonatkozóan, amire a Tanács támaszkodott. A Tanács válaszolt a 2010. szeptember 20-i levéllel, amelyhez két, az IRISL-re és a Khazar Shipping Linesra vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására irányuló, a tagállamok által előterjesztett javaslatot csatolt.

11 A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL L 281., 81. o.) továbbra is szerepeltette a felpereseket a 2010/413 határozat II. mellékletében. A felperesekre vonatkozó indokolás megegyezik a 2010/413 határozatban szereplő indokolással.

12 Mivel a 423/2007 rendeletet hatályon kívül helyezte az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL L 281., 1. o.), a Tanács felvette a felpereseket ez utóbbi rendelet VIII. mellékletébe. Következésképpen a felperesek pénzeszközei és gazdasági forrásai az említett rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján kerültek befagyasztásra. A felperesekre vonatkozó indokolás lényegében megegyezik a 2010/413 határozatban szereplő indokolással.

13 Mivel a 961/2010 rendeletet hatályon kívül helyezte az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL L 88., 1. o.), a felpereseket a Tanács felvette ez utóbbi rendelet IX. mellékletébe. A felperesekre vonatkozó indokolás lényegében megegyezik a 2010/413 határozatban szereplő indokolással. Következésképpen a felperes pénzeszközei és gazdasági forrásai az említett rendelet 23. cikkének (2) bekezdése alapján kerültek befagyasztásra.

Eljárás és a felek kérelmei

14 A Törvényszék Hivatalához 2010. október 8-án benyújtott keresetlevelükkel a felperesek, valamint a Cisco Shipping Co. Ltd és az IRISL Multimodal Transport Co. megindította a jelen keresetet.

15 2010. november 24-i levelükben a Cisco Shipping és az IRISL Multimodal Transport elállt a keresetétől. A Törvényszék (negyedik tanács) 2010. december 8-i végzésével törölte őket mint a jelen ügy felpereseit a nyilvántartásból, és a saját költségeik viselésére kötelezte őket.

16 A Törvényszék Hivatalához 2010. december 21-én benyújtott iratukban a felperesek a 2010/644 határozat és a 961/2010 rendelet 2010. október 25-i elfogadása következtében módosították kereseti kérelmeiket.

17 A Törvényszék Hivatalához 2011. március 14-én, illetve 22-én benyújtott irataiban az Európai Bizottság és a Francia Köztársaság kérelmezte, hogy a jelen eljárásba a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. 2011. május 10-i végzésével a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke engedélyezte a beavatkozásukat.

18 A Törvényszék Hivatalához 2012. április 30-án benyújtott iratukban a felperesek a 267/2012 rendelet 2012. március 23-i elfogadása következtében módosították kereseti kérelmeiket.

19 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (negyedik tanács) 2013. március 12-én megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát, és a Törvényszék eljárási szabályzata 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében kérdéseket intézett a felekhez és a Tanácshoz, illetve felhívta őket, hogy a tárgyaláson azokról nyilatkozzanak.

20 A felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék által írásban és szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2013. április 23-án megtartott tárgyaláson meghallgatták.

21 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a 2010/413 határozatot, a 668/2010 végrehajtási rendelet, a 2010/644 határozatot, a 961/2010 rendeletet és a 267/2012 rendeletet az őket érintő részükben;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

22 A Bizottság által támogatott Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

23 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet.

Indokolás

Az ügy érdeméről

24 A felperesek öt jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap a védelemhez való joguk és a hatékony bírói jogvédelemhez való joguk megsértésén alapul. A második jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A harmadik jogalap az arányosság elvének, valamint a tulajdonhoz való joguknak és a gazdasági tevékenység végzéséhez való joguknak a megsértésén alapul. A negyedik jogalap a korlátozó intézkedések velük szembeni elfogadásával kapcsolatos értékelési hibán alapul. Az ötödik jogalap a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének jogellenességén alapul, amennyiben e rendelkezések előírják a rakományok ki- és berakodásának tilalmát.

25 A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy először a második jogalapot kell megvizsgálni az IRISL-re vonatkozó indokolást érintő részében, majd pedig a negyedik jogalapot.

A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról, amennyiben az az IRISL-re vonatkozó indokolást érinti

26 A felperesek szerint a Tanács két szempontból megsértette az indokolási kötelezettséget. Egyfelől elégtelenek a megtámadott aktusokban az IRISL-lel szemben felhozott indokok, mivel nem bizonyítják egyértelműen és kétséget kizáróan, miért tekintette úgy a Tanács, hogy a felperesek által hivatkozott érvek ellenére az IRISL teljesíti a vele szembeni korlátozó intézkedések elfogadására és fenntartására vonatkozó feltételeket. Konkrétan a Biztonsági Tanács állításainak megismétlésére szorítkozott a Tanács. Másfelől az IRISL-re vonatkozóan semmilyen indokot nem közöltek a felperesekkel a rájuk vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadása előtt.

27 A Tanács – a beavatkozók támogatásával – vitatja a felperesek érveinek megalapozottságát.

28 Az ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozóan az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében, és a jelen esetben különösen a 2010/413 határozat 24. cikkének (3) bekezdésében, a 423/2007 rendelet 15. cikkének (3) bekezdésében, a 961/2010 rendelet 36. cikkének (3) bekezdésében és a 267/2012 rendelet 46. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettség célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg olyan hibát, amely lehetővé teszi az érvényességének az Európai Unió bírósága előtt történő vitatását, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét. Az így megfogalmazott indokolási kötelezettség az uniós jog lényeges alapelvének minősül, amelytől csak kényszerítő megfontolások miatt lehet eltérni. Az indokolást tehát főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint a számára sérelmet okozó aktust, mivel az indokolás hiányát nem teheti szabályossá azon tény, hogy az érdekelt az uniós bíróság előtti eljárás során tudomást szerez a jogi aktus indokairól (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-390/08. sz., Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben 2009. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-3967. o.] 80. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

29 Ebből következően, hacsak bizonyos indokok közlése nem ellentétes az Unió és a tagállamai biztonságával vagy a nemzetközi kapcsolataik fenntartásával összefüggő magasabb rendű megfontolásokkal, a Tanács köteles a korlátozó intézkedések által érintett jogalany tudomására hozni azokat a különös és konkrét indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a korlátozó intézkedéseket meg kell hozni. Így meg kell említenie azon ténybeli és jogi tényezőket, amelyektől az érintett intézkedések jogi igazolhatósága függ, valamint azon megállapításokat, amelyek azok meghozatalára indították (lásd ebben az értelemben fenti 28. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 81. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

30 Az indokolásnak egyébként a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére, és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e a követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni. Különösen, valamely sérelmet okozó aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd a fenti 28. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

31 Ami először is az indokolásnak a megtámadott aktusok elfogadása előtti közlése hiányát illeti, elegendő arra emlékeztetni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Tanács nem köteles előzetesen közölni az érintett személlyel vagy szervezettel azokat az indokokat, amelyekre ezen intézmény alapítani kívánja e személy vagy szervezet nevének azon személyek és szervezetek listájára történő felvételét, amelyek pénzeszközeit befagyasztották. A hatékonyság veszélyeztetésének elkerülése érdekében hozott ilyen intézkedésnek ugyanis jellegénél fogva meglepetésszerűnek és azonnal alkalmazandónak kell lennie. Ilyen esetben főszabály szerint elég, hogy az intézmény közölje az érintett személlyel vagy szervezettel az indokokat, és a határozat elfogadásával egyidejűleg vagy azt követően azonnal lehetővé tegye a meghallgatáshoz való jog gyakorlását (a Bíróság C-27/09. P. sz., Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran ügyben 2011. december 21-én hozott ítéletének [EBHT 2011., I-13427. o.] 61. pontja).

32 Ami másodsorban az indokolás állítólagos elégtelenségét illeti, előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Tanács és a Bizottság szerint az IRISL-re vonatkozó korlátozó intézkedések két önálló jogalapon támaszkodhatnak. Véleményük szerint egyfelől az IRISL-lel szemben hivatkozott körülmények alátámasztják, hogy ez utóbbi támogatást biztosított az atomfegyverek elterjedéséhez a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja és a 267/2012 rendelet 23. cikke

(2) bekezdésének a) pontja értelmében (a továbbiakban: első feltétel). Másfelől ugyanezen körülményekből kiderül, hogy az IRISL segítséget nyújtott valamely listán szereplő személynek, szervezetnek vagy szervnek a 2010/413 határozatban, a 961/2010 rendeletben, a 267/2012 rendeletben és a Biztonsági Tanács alkalmazandó határozataiban foglalt rendelkezések megsértéséhez a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének b) pontja és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében (a továbbiakban: második feltétel).

33 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy a Tanács a jogilag megkövetelt módon indokolta-e e két vagylagos feltétel mindegyikének az IRISL-re való alkalmazását. Ezzel kapcsolatban a megtámadott aktusok indokolásán kívül figyelembe kell venni a Biztonsági Tanács szankcióbizottságának a felperesekkel 2010. szeptember 13-án közölt, 2009. évre vonatkozó éves jelentését és az IRISL-re vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására irányuló javaslatot, amelyet a Tanács 2010. szeptember 20-i levelében közölt a felperesekkel. Ezeket az információkat ugyanis a kereset benyújtását megelőzően közölte a Tanács.

34 Ami az első feltételt illeti, a megtámadott aktusoknak a fenti 4. pontban ismertetett indokolása egyfelől az IRISL katonai jellegű áruk Iránból való szállításában való közreműködésének három esetére hivatkozik, amelyeket a Tanács „az atomfegyverek terjesztésének veszélyével járó tevékenységeinek” minősített, másfelől a Biztonsági Tanács IRISL-re vonatkozó álláspontjára hivatkozik.

35 A Biztonsági Tanács szankcióbizottságának 2009. évre vonatkozó éves jelentése további részleteket ismertet a szóban forgó három esetre vonatkozóan, így többek között rámutat arra, hogy azok tiltott rakományok hatóságok általi lefoglalására is kiterjedtek, és azonosítja az érintett hajókat.

36 Ezek az információk együttesen tekintve elegendők ahhoz, hogy a felperesek számára érthető legyen, hogy a Tanács azon következtetés levonásához, hogy az IRISL támogatást biztosított az atomfegyverek elterjedéséhez, egyfelől a tiltott rakományok IRISL általi szállítását magában foglaló három esetre, másfelől arra támaszkodott, hogy a Biztonsági Tanács szükségesnek ítélte meg, hogy felkérje az államokat arra, hogy bizonyos körülmények között végezzenek ellenőrzéseket az IRISL hajóin. Mindezeken felül a Tanács kellő pontossággal ismertette a három esetet, amit bizonyít az, hogy az azokat jellemző körülményeket a felperesek részleteikben taglalták mind a Tanácshoz benyújtott észrevételeikben, mind pedig a Törvényszék előtti írásbeli beadványaikban.

37 Ezzel összefüggésben el kell továbbá utasítani a felperesek azon érvét, miszerint a Tanács tévesen szorítkozott arra, hogy megismételje a Biztonsági Tanács által hivatkozott indokokat. Semmi nem zárja ki ugyanis, hogy a Tanács a más szervek vagy intézmények által adott indokolást a magáévá tegye, amennyiben az kellően pontos.

38 A második feltétel IRISL-re való alkalmazása viszont nincsen a jogilag megkövetelt módon indokolva. Ugyanis egyfelől a fenti 4. pontban ismertetett indokolás nem utal arra, hogy az IRISL-nek felrótt magatartás harmadik felekre vonatkozó korlátozó intézkedések hatásainak elkerülésére irányuló szándékhoz kapcsolódott. Másfelől a fenti 5. pontban ismertetett indokolás, noha arra hivatkozik, hogy az IRISL több alkalommal elősegítette a Biztonsági Tanács 1747 (2007) sz. határozata rendelkezéseinek megsértését, nem pontosítja sem az állítólagos jogsértéseket, sem azok időpontját, sem pedig az érintett szerveket vagy árukat. Következésképpen – feltételezve akár, hogy figyelembe vehető, noha nem kifejezetten az IRISL-lel szemben hivatkoztak rá – túlzottan homályos.

39 E körülmények között el kell utasítani a második jogalapot, amennyiben az az első feltétel IRISL-re való alkalmazását érinti, és helyt kell annak adni, amennyiben az a második feltétel ez utóbbira való alkalmazását érinti. Figyelembe véve azt, hogy a két fent említett feltétel vagylagos, a második feltételre vonatkozó indokolás elégtelensége nem igazolja a megtámadott aktusoknak az IRISL-t érintő részükben történő megsemmisítését. Mindazonáltal a fenti 38. pontban megállapítottakra tekintettel a második feltétel nem vehető figyelembe a felperesek többi jogalapjának vizsgálatakor.

A negyedik, a korlátozó intézkedések felperesekkel szembeni elfogadását érintő értékelési hibára alapított jogalapról

40 A felperesek azt állítják, hogy a Tanács értékelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy korlátozó intézkedéseket kell velük szemben elrendelni, mivel puszta vélelmekre támaszkodott, mivel nem határozta meg azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy részt vett az atomfegyverek elterjedésében, és mivel nem vette figyelembe az érveiket.

41 A Tanács – amelyet a Bizottság és a Francia Köztársaság támogat – vitatja a felperesek érveinek megalapozottságát.

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon jogi aktus jogszerűségének bírósági felülvizsgálata, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el valamely jogalany tekintetében, kiterjed az aktus indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyeken e megítélés alapszik. Vitatás esetén a Tanács feladata e bizonyítékok előterjesztése azoknak az uniós bíróság általi felülvizsgálata céljából (lásd ebben az értelemben a fenti 28. pontban hivatkozott Bank Melli Iran kontra Tanács ügyben hozott ítélet 37. és 107. pontját).

43 Következésképpen a jelen ügyben azt kell megvizsgálni, hogy a Tanács helyesen ítélte-e meg úgy, hogy a felperesekkel szemben korlátozó intézkedéseket kell elrendelni egyfelől azon körülmény miatt, hogy az IRISL és a Khazar Shipping Lines közreműködött az atomfegyverek elterjedésében, másfelől azon körülmény miatt, hogy az IRISL-en kívüli felperesek ez utóbbi tulajdonában álltak, vagy ez utóbbi ellenőrizte őket, vagy azok a nevében jártak el.

– Az IRISL-nek az atomfegyverek elterjedésében való közreműködéséről

44 A felperesek vitatják, hogy az IRISL-lel szemben hivatkozott körülmények igazolják a rá vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását. Többek között kifejtik, hogy a tiltott áruknak az IRISL általi szállítására vonatkozó három eset nem az atomfegyverek, hanem a katonai áruk elterjedését érintette, és ezért nem igazolja az említett elterjedés korlátozására irányuló intézkedések elfogadását. Ezt a megállapítást megerősíti, hogy az érintett esetek nem eredményezték korlátozó intézkedéseknek a Biztonsági Tanács által az IRISL-lel vagy a többi felperessel szembeni elfogadását. Ezenkívül az IRISL semmiképpen nem tudott a szállított áruk jellegéről.

45 A Tanács és a beavatkozók vitatják a felperesek érveinek megalapozottságát. A Tanács szerint elsőként, noha az IRISL-nek felrótt három eset katonai árukat érint, azok atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatásnak minősülnek, különösen mivel sértik a Biztonsági Tanács atomfegyverek elterjedésére vonatkozó határozatait. Ezt a megállapítást igazolja a Biztonsági Tanács álláspontja. Másodsorban, a fent említett három eset minősítésétől függetlenül az, hogy az IRISL nemzetközi jelenléttel bíró, az iráni állam tulajdonában lévő jelentős hajózási társaságként tiltott katonai árukat szállított, azt jelenti, hogy szükségképpen az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos árukat is szállított, mivel az ez utóbbihoz kapcsolódó tevékenységek kifejtéséhez hajózási szállítási szolgáltatások nyújtása szükséges. Harmadsorban mindenestre az IRISL-t érintő három eset komoly veszélyt jelent arra nézve, hogy az IRISL az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó árukat szállít. Ennélfogva a rá vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását igazolja a megelőzési cél.

46 Meg kell vizsgálni a Tanács által az IRISL-re vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadására és fenntartására vonatkozóan előadott igazolások megalapozottságát.

47 Elsőként, a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja előírja, hogy be kell fagyasztani „azon személyek és szervezetek [pénzeszközeit], [amelyek] Irán atomfegyverek terjesztésének veszélyével járó tevékenységei[hez] vagy atomfegyverek hordozóeszközeinek fejlesztésé[hez] – többek között a tiltott termékek, áruk, felszerelések, anyagok és technológiák beszerzésében való részvétel

által – […] támogatást biztosítanak”. Ehhez hasonlóan a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja többek között azon szervezetekre vonatkozik, amelyek „Irán proliferációs veszéllyel járó nukleáris tevékenységei[hez] vagy az atomfegyverek hordozóeszközeinek Irán általi fejlesztésé[hez] – többek között a tiltott áruk és technológiák beszerzésében való részvétel által – […] támogatást biztosítanak”. A 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja a tiltott áruk és technológiák beszerzésének kifejezett említése nélkül többek között azon személyekre és szervezetekre vonatkozik, amelyek az atomfegyverek elterjedéséhez támogatást biztosítanak.

48 A jogalkotó által használt megfogalmazás azt vonja maga után, hogy a valamely jogalannyal szembeni korlátozó intézkedéseknek az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatása miatti elfogadása feltételezi, hogy a jogalany ténylegesen e feltételhez illeszkedő magatartást tanúsított. Ezzel ellentétben önmagában azon kockázat, hogy az érintett jogalany a jövőben atomfegyverek elterjedéséhez biztosít támogatást, nem elégséges (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-509/10. sz., Manufacturing Support & Procurement Kala Naft kontra Tanács ügyben 2012. április 25-én hozott ítéletének 115. pontját).

49 Ennélfogva a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja kötelezi a Tanácsot arra, hogy megállapítsa az IRISL által az atomfegyverek elterjedéséhez ténylegesen biztosított támogatást.

50 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Biztonsági Tanács 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) és 1929 (2009) sz. határozata az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján eljárva számos, arra irányuló korlátozó intézkedést fogadott el, hogy meggyőzzék az Iráni Iszlám Köztársaságot az 1737 (2006) sz. határozat betartásáról, amely kimondja, hogy az Iráni Iszlám Köztársaságnak haladéktalanul fel kell függesztenie minden dúsítási, újrafeldolgozó, valamint nehézvízzel kapcsolatos tevékenységét, és foganatosítania kell a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség (AIEA) Kormányzótanácsa által előírt lépéseket, amelyeket a Biztonsági Tanács lényegesnek ítélt az Irán nukleáris programjának kizárólag békés célja iránti bizalom elnyeréséhez. Ezek a határozatok azon kívül, hogy megtiltják az Iráni Iszlám Köztársaságnak az atomfegyverek terjesztésének veszélyével járó tevékenységekkel vagy az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerekkel kapcsolatos áruk és technológia kivitelét (az 1737 (2006) sz. határozat (7) bekezdése), előírják azt is, hogy az Iráni Iszlám Köztársaság területéről az állampolgárai közvetítésével, illetve a lobogójuk alatt közlekedő vízi vagy légi járművek révén közvetlenül vagy közvetetten nem szállíthat, nem adhat el és nem adhat át semmilyen fegyvert és kapcsolódó felszerelést, és hogy minden államnak meg kell tiltania, hogy az állampolgáraik vagy a lobogójuk alatt közlekedő vízi vagy légi járművek révén ezen árukat az Iráni Iszlám Köztársaságtól beszerezzék, függetlenül attól, hogy ezen áruk származási helye az iráni területen van-e (az 1747 (2007) sz. határozat (5) bekezdése).

51 E tilalmi intézkedések, habár ugyanazon általános összefüggésbe illeszkednek és ugyanazt a célt követik, különböznek az általuk érintett áruk és technológiák tekintetében. Így az, hogy valamely árura az 1747 (2007) sz. határozat (5) bekezdésében foglalt tilalom vonatkozik, nem jelenti feltétlenül azt, hogy az 1737 (2006) sz. határozat (7) bekezdésében foglalt, az Iráni Iszlám Köztársaságnak az atomfegyverek terjesztésének veszélyével járó tevékenységeivel vagy az atomfegyverek az Iráni Iszlám Köztársaság általi célba juttatásával kapcsolatos áruk és technológiák tilalma is vonatkozik rá.

52 A jelen ügyben a Biztonsági Tanács szankcióbizottságának 2009. évre vonatkozó éves jelentéséből következik, hogy az IRISL-t érintő három eset az 1747 (2007) sz. határozat (5) bekezdésében foglalt, fegyverek és kapcsolódó felszerelések az Iráni Iszlám Köztársaság általi exportja tilalmának az állítólagos többszöri megsértésére vonatkozik. Az aktában szereplő többi, a Tanács által a felperesekkel a kérésükre közölt és a Törvényszékhez benyújtott irat viszont nem tartalmaz arra irányuló bizonyítékokat, hogy a szóban forgó árukra ugyanakkor az 1737 (2006) sz. határozat (7) bekezdésében foglalt, az atomfegyverek elterjedésével kapcsolatos felszerelések tilalma is vonatkozott.

53 A tárgyaláson a Tanács ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a szóban forgó három eset az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódott, mivel a fegyverek és a kapcsolódó felszerelések kivitelét Irán annak finanszírozására fordította. Mindazonáltal ez az állítás nem szerepel sem a megtámadott aktusok indokolásában, sem pedig a felperesekkel a kérelmükre közölt iratokban és bizonyítékokban. Következésképpen a jelen ügyben nem vehető figyelembe az IRISL listára való felvételének igazolása érdekében az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatás nyújtására vonatkozó jogi feltétel tekintetében. Ráadásul hozzá kell mindenesetre fűzni, hogy a Tanács egyetlen konkrét bizonyítékot sem adott elő a Törvényszék előtt, amely alátámasztaná azon állítást, miszerint a tiltott katonai áruk IRISL általi szállítása az atomfegyverek elterjedésének finanszírozását szolgálta.

54 A Tanács azonban azt állítja, hogy a Biztonsági Tanács álláspontja megállapította az IRISL tekintetében azon körülményt, miszerint az IRISL-t érintő három eset annak ellenére az atomfegyverek elterjedéséhez biztosított támogatásnak minősül, hogy nem az ez utóbbihoz kapcsolódó felszerelésekre vonatkozik.

55 E tekintetben kétségkívül igaz, hogy a Biztonsági Tanács felkérte az államokat, hogy végezzenek ellenőrzéseket az IRISL hajóin, mivel okkal feltételezhető, hogy azok az 1803 (2008). és 1929 (2009). sz. határozatban felsorolt tiltott árut szállítanak. Hasonlóképpen korlátozó intézkedéseket fogadott el az IRISL tulajdonában álló vagy általa ellenőrzött három szervezettel szemben.

56 Mindazonáltal egyfelől a Biztonsági Tanács által elfogadott a korlátozó intézkedések nem magára az IRISL-re vonatkoznak, és a Törvényszék aktája nem tartalmazza az elfogadásuk pontos indokait kifejtő bizonyítékokat.

57 Másfelől az államokhoz címzett azon felhívás, hogy bizonyos körülmények esetén végezzenek ellenőrzéseket az IRISL hajóin, alátámasztja, hogy a Biztonsági Tanács véleménye szerint fennállt a veszély, hogy az IRISL támogatást biztosít az atomfegyverek elterjedéséhez. Ez viszont nem bizonyítja azt, hogy az IRISL ténylegesen nyújtott volna ilyen támogatást, amint azt a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja, a 423/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének a) pontja és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja megköveteli.

58 E körülmények között meg kell állapítani, hogy nem nyert bizonyítást, hogy az IRISL – azáltal, hogy az 1747 (2007) sz. határozat (5) bekezdését megsértve három alkalommal katonai árut szállított – támogatást biztosított az atomfegyverek elterjedéséhez. Ennélfogva a szóban forgó három eset nem igazolja az IRISL-re vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását.

59 Másodsorban emlékeztetni kell arra, hogy a korlátozó intézkedések elfogadása és fenntartása nem alapozható joggal olyan vélelemre, amelyet nem ír elő az alkalmazandó szabályozás, és amely nem felel meg az ez utóbbi által követett célnak (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-376/10. P. sz., Tay Za kontra Tanács ügyben 2012. március 13-án hozott ítéletének 69. pontját).

60 Márpedig a jelen ügyben a Tanács azon állítását, miszerint ha az IRISL az 1747 (2007) sz. határozat (5) bekezdésében foglalt tilalmat megsértve katonai árut szállított, akkor szükségképpen az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszerelést is szállított, semmilyen konkrét információ vagy bizonyíték nem támasztja alá. Így ezen állítás egy olyan vélelmen alapul, amelyet nem ír elő a 2010/413 határozat, a 423/2007 rendelet, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet, amint az a fenti 48. pontból következik. Az ilyen vélelem egyébként nem felel meg a fent hivatkozott jogszabályok rendszerének, mivel figyelmen kívül hagyja a fegyverek és a kapcsolódó felszerelések kivitelét tiltó intézkedések és az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszerelések szállítását tiltó intézkedések közötti különbségtételt.

61 E körülmények között nem fogadható el a Tanács azon állítása, miszerint az IRISL szükségképpen szállított az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszereléseket.

62 Harmadsorban, amennyiben a Tanács arra hivatkozik, hogy az IRISL-t érintő három eset komoly veszélyt jelent arra nézve, hogy az IRISL atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszereléseket szállít, emlékeztetni kell arra, hogy – amint a fenti 48. pontból következik – a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának, a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdése a) és b) pontjának, a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdése a) pontjának és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdése a) pontjának szövegére tekintettel az ilyen veszély fennállása nem elegendő a korlátozó intézkedések elfogadásának és fenntartásának igazolásához.

63 Ezzel összefüggésben a Tanács arra hivatkozik, hogy az atomfegyverek elterjedésére irányuló műveletek rejtett jellegére tekintettel annak megkövetelése, hogy más tiltott áru szállításának azonosítása helyett konkrétan az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszerelések szállítását azonosítsa, megfosztja a korlátozó intézkedéseket minden megelőző hatásuktól.

64 E tekintetben a Tanács, bár úgy ítéli meg, hogy az alkalmazandó szabályozás nem teszi számára lehetővé, hogy kellőképpen hatékonyan avatkozhasson be az atomfegyverek elterjedése elleni küzdelem céljából, jogalkotói szerepében – az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi felülvizsgálatot fenntartva – módosíthatja e szabályozást azon esetek kiszélesítése érdekében, amikor korlátozó intézkedések fogadhatók el.

65 A korlátozó intézkedések lehető legszélesebb megelőző hatásának biztosítására irányuló szándéknak azonban nem lehet az a következménye, hogy a hatályos szabályozást az egyértelmű szövegével ellentétesen értelmezzék.

66 Következésképpen, még ha igazoltnak is tűnne úgy tekinteni, hogy az, hogy az IRISL az 1747 (2007) sz. határozat (5) bekezdésében foglalt tilalmat megsértve három esetben katonai áru szállításában működött közre, növeli annak veszélyét, hogy az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszerelések szállítására vonatkozó esetekben is közreműködött, e körülmény az alkalmazandó szabályozás jelen állapotában nem igazolja korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását vele szemben.

67 Az előzőek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács által előterjesztett bizonyítékok nem igazolják az IRISL-lel szembeni korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását.

68 Ennélfogva a negyedik jogalapnak az IRISL-t érintő részében helyt kell adni.

– A Khazar Shipping Lines atomfegyverek elterjedésében való közreműködéséről

69 A megtámadott aktusok indokolása szerint a Khazar Shipping Lines közreműködött az atomfegyverek elterjedésében, mivel az Egyesült Nemzetek és az Amerikai Egyesült Államok által tilalmi jegyzékbe vett szervezetek – például a „Bank Melli” – részvételével zajló szállításokat segített elő.

70 A Khazar Shipping Lines azt állítja, hogy nem vett részt az atomfegyverek elterjedésében, és különösen arra hivatkozik, hogy nem szállított ehhez kapcsolódó rakományokat, és a Bank Melli Irannak sem nyújtott szolgáltatásokat. Hozzáfűzi, hogy a Tanácshoz benyújtott észrevételeiben cáfolta a rá vonatkozó állításokat.

71 A Tanács és beavatkozók vitatják a Khazar Shipping Lines érveit.

72 E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy bár a Khazar Shipping Lines megkérdőjelezi a rá vonatkozó állítások megalapozottságát, a Tanács nem terjesztett elő egyetlen információt vagy bizonyítékot sem azok alátámasztására. E körülmények között, a fenti 42. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az említett állítások nem igazolják a Khazar Shipping Linesszal szembeni korlátozó

intézkedések elfogadását és fenntartását. Következésképpen helyt kell adni a negyedik jogalapnak, amennyiben az a Khazar Shipping Linesnak az atomfegyverek elterjedésében való közreműködésére vonatkozik.

– Azon körülményről, hogy az IRISL-en kívüli többi felperes ez utóbbi tulajdonában áll, vagy ez utóbbi ellenőrzi őket, vagy azok a nevében járnak el

73 Az IRISL-en kívüli többi felperes vitatja, hogy korlátozó intézkedéseket kellett volna velük szemben elrendelni amiatt, hogy ez utóbbi tulajdonában állnak, vagy ez utóbbi ellenőrzi őket, vagy azok a nevében járnak el. Többek között arra hivatkoznak, hogy közülük egyesek nem hajózási társaságok, nem állnak az IRISL tulajdonában, vagy csak kisebbségi tulajdonában állnak.

74 A Tanács és a beavatkozók vitatják a felperesek érveinek megalapozottságát.

75 E tekintetben, amikor valamely, az atomfegyverek elterjedéséhez támogatást biztosítóként minősített jogalany pénzeszközeit befagyasztják, fennáll egy nem elhanyagolható mértékű veszély, hogy az nyomást gyakorol a tulajdonában álló, általa ellenőrzött vagy a nevében eljáró jogalanyokra a rá vonatkozó intézkedések hatásának megkerülése érdekében. Ilyen körülmények között valamely, az atomfegyverek elterjedéséhez támogatást biztosítóként minősített jogalany tulajdonában álló, általa ellenőrzött vagy a nevében eljáró jogalanyok pénzeszközeinek befagyasztása szükséges és megfelelő az említett jogalannyal szemben meghozott intézkedések hatékonyságának biztosítása és annak garantálása érdekében, hogy ezen intézkedéseket ne kerüljék meg (lásd analógia útján a Törvényszék T-246/08. és T-332/08. sz., Melli Bank kontra Tanács egyesített ügyekben 2009. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-2629. o.] 103. pontját).

76 Márpedig amint a fenti 44–68. pontból kiderül, a jelen ügyben a Tanács nem bizonyította, hogy az IRISL támogatást biztosított az atomfegyverek elterjedéséhez.

77 E körülmények között – feltételezve akár azt, hogy az IRISL-en kívüli többi felperes ténylegesen ez utóbbi tulajdonában áll, vagy ez utóbbi ellenőrzi őket, vagy azok a nevében járnak el – e körülmény nem igazolja a rájuk vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadását és fenntartását, mivel az IRISL-t nem minősítették jogszerűen úgy, mint amely támogatást biztosított az atomfegyverek elterjedéséhez.

78 Ennélfogva helyt kell adni a negyedik jogalapnak amennyiben arra irányul, hogy az IRISL-en kívüli többi felperes ténylegesen ez utóbbi tulajdonában áll, vagy ez utóbbi ellenőrzi őket, vagy azok a nevében járnak el.

79 Az előzőek összességére tekintettel helyt kell adni a negyedik jogalapnak valamennyi felperes tekintetében, és következésképpen meg kell semmisíteni a megtámadott aktusokat az őket érintő részükben anélkül, hogy szükséges lenne a felperesek többi érvét és jogalapját megvizsgálni.

A megtámadott aktusok megsemmisítésének időbeli hatályáról

80 Ami a megtámadott aktusok megsemmisítésének időbeli hatályát illeti, először is meg kell jegyezni, hogy a 668/2010 végrehajtási rendelet – amely módosította a 423/2007 rendelet V. mellékletének listáját – már nem fejt ki joghatásokat az utóbbi rendeletnek a 961/2010 rendelet által történt hatályon kívül helyezését követően. Hasonlóképpen magát a 961/2010 rendeletet is hatályon kívül helyezte a 267/2012 rendelet. Következésképpen a 668/2010 végrehajtási rendelet és a 961/2010 rendelet megsemmisítése csak a hatálybalépésük és a hatályon kívül helyezésük között bekövetkezett joghatásokat érinti.

81 Ezenfelül a 267/2012 rendeletet illetően emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének második bekezdése értelmében az EUMSZ 280. cikktől eltérve a Törvényszék valamely rendeletet semmissé nyilvánító határozata csak a hivatkozott alapokmány 56. cikkének első bekezdésében említett fellebbezési határidő lejártának napjától vagy – ha e határidőn belül fellebbezést nyújtottak be – a fellebbezés elutasításának napjától lép hatályba (lásd analógia útján a Törvényszék T-316/11. sz., Kadio Morokro kontra Tanács ügyben 2011. szeptember 16-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 38. pontját).

82 E körülmények között a Tanácsnak a jelen ítélet kihirdetésétől számítva a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbított két hónapos határidő áll rendelkezésére ahhoz, hogy orvosolja a megállapított jogsértéseket, adott esetben újabb korlátozó intézkedéseket hozva a felperesekkel szemben. Azon kockázat, hogy a 267/2012 rendelet által előírt korlátozó intézkedések hatékony érvényesülése súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenvedhet, a jelen ügyben nem tűnik elég súlyosnak az említett rendelet hatályának a Bíróság alapokmánya 60. cikkének második bekezdésében meghatározott időtartamon felüli fenntartásához, figyelembe véve az ezen intézkedéseknek a felperesek jogaira és szabadságaira gyakorolt jelentős hatását (lásd analógia útján a fenti 81. pontban hivatkozott Kadio Morokro kontra Tanács ügyben hozott ítélet 38. pontját).

83 Végül ami a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat megsemmisítésének időbeli hatályát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján a Törvényszék, ha azt szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak. A jelen esetben a 267/2012 rendelet megsemmisítése, valamint a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat megsemmisítése hatálybalépésének időpontja közötti különbség fennállása súlyosan sértheti a jogbiztonságot, mivel e két jogi aktus azonos intézkedéseket szab ki a felperessel szemben. A 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat joghatásait tehát a felperes tekintetében a 267/2012 rendelet megsemmisítésének hatálybalépéséig fenn kell tartani (lásd analógia útján a fenti 81. pontban hivatkozott Kadio Morokro kontra Tanács ügyben hozott ítélet 39. pontját).

A költségekről

84 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Tanácsot, mivel pervesztes lett, a felperesek kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

85 A 87. cikk 4. §-ának első bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Bizottság és a Francia Köztársaság tehát maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék megsemmisíti az alábbi jogi aktusokat az Islamic Republic of Iran Shipping Linest, valamint azon másik tizenhét felperest érintő részében, amelyek neve a mellékletben szerepel:**

   – **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat II. mellékletét;**

– **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 423/2007/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelet mellékletét;**

– **a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat mellékletét;**

– **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet VIII. mellékletét;**

– **az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet IX. mellékletét.**

2) **A Törvényszék a 267/2012 rendelet megsemmisítésének hatálybalépéséig fenntartja a 2010/644 határozattal módosított 2010/413 határozat joghatásait az Islamic Republic of Iran Shipping Lines, valamint azon másik tizenhét felperes tekintetében, amelyek neve a mellékletben szerepel.**

3) **Az Európai Unió Tanácsa a saját költségein kívül viseli az Islamic Republic of Iran Shipping Lines, valamint azon másik tizenhét felperes költségeit, amelyek neve a mellékletben szerepel.**

4) **Az Európai Bizottság és a Francia Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. szeptember 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Melléklet

Bushehr Shipping Co. Ltd (székhelye: Valletta [Málta])

Hafize Darya Shipping Lines (HDSL) (székhelye: Teherán [Irán])

Irano – Misr Shipping Co (székhelye: Teherán)

Irinvestship Ltd (székhelye: London [Egyesült Királyság])

IRISL (Malta) Ltd (székhelye: Sliema [Málta])

IRISL Club (székhelye: Teherán)

IRISL Europe GmbH (székhelye: Hamburg [Németország])

IRISL Marine Services and Engineering Co. (székhelye: Qeshm [Irán])

ISI Maritime Ltd (székhelye: Valletta)

Khazar Shipping Lines (székhelye: Anzali [Irán])

Leadmarine (székhelye: Szingapúr [Szingapúr])

Marble Shipping Ltd (székhelye: Sliema)

Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID) (székhelye: Teherán)

Shipping Computer Services Co. (székhelye: Teherán)

Soroush Saramin Asatir Ship Management (székhelye: Teherán)

South Way Shipping Agency Co. Ltd (székhelye: Teherán)

Valfajr 8th Shipping Line Co. (székhelye: Teherán)

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ... 2

Eljárás és a felek kérelmei ... 3

Indokolás ... 4

Az ügy érdeméről ... 4

A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról, amennyiben az az IRISL-re vonatkozó indokolást érinti ... 4

A negyedik, a korlátozó intézkedések felperesekkel szembeni elfogadását érintő értékelési hibára alapított jogalapról ... 7

– Az IRISL-nek az atomfegyverek elterjedésében való közreműködéséről ... 7

– A Khazar Shipping Lines atomfegyverek elterjedésében való közreműködéséről ... 10

– Azon körülményről, hogy az IRISL-en kívüli többi felperes ez utóbbi tulajdonában áll, vagy ez utóbbi ellenőrzi őket, vagy azok a nevében járnak el ... 11

A megtámadott aktusok megsemmisítésének időbeli hatályáról ... 11

A költségekről ... 12